

words

words without boundaries

รุ่งอรุณแห่งวันเก็บเกี่ยว

Sunrise on the Reaping

ชูซานน์ คอลลินส์

เขียน

อภิญญา ธิโนปจัย

แปล

ห้องนี้เป็นเหมือนห้องในฝันของเลนอร์ โดฟ โลกแห่งตัวหนังสือที่โอบกอดเธอไว้
เธอบอกว่าหนังสือแต่ละเล่มมีค่าเสมือนคนคนหนึ่ง
เพราะมันเก็บรักษาความคิดและความรู้สึกของใครคนหนึ่งไว้เนิ่นนาน
แม้คนคนนั้นจะจากไปแล้ว
-ชูซานน์ คอลลินส์

115014 ด็องรา กุญแจสู่ชีวิต



คำนำสำนักพิมพ์

รุ่งอรุณแห่งวันเก็บเกี่ยว หรือ *Sunrise on the Reaping* เป็นเรื่องราวของ “เฮย์มิตซ์ อะเบอร์นาธิ” ที่เหล่านักอ่านรู้จักเขาในฐานะผู้พิชิตที่เหลืออยู่เพียงหนึ่งเดียวของเขต 12 ซึ่งแม้จะเป็นคุณลุงขี้เมา แต่ก็ได้รับหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของแคตนิส เอฟเวอร์ดีน และพีต้า เมลลาร์ก ในหนังสือนิยายไตรภาคชื่อดังอย่าง *เดอะฮังเกอร์เกมส์* ผลงานจากปลายปากกาของซูซานน์ คอลลินส์

ครั้งนี้นักอ่านจะได้พบกับเฮย์มิตซ์ อะเบอร์นาธิ ที่เพิ่งอายุครบ 16 ปี เด็กหนุ่มที่ใช้ชีวิตอย่างแร้นแค้นในเขต 12 เขาหวังเพียงจะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขกับครอบครัวและคนรัก แต่เมื่อชื่อของเขาถูกเรียกในพิธีเก็บเกี่ยว ความหวังทั้งหมดก็พังทลาย เขาต้องก้าวเข้าสู่สนามประลองที่มีชีวิตเป็นเดิมพัน

แต่ดูเหมือนว่าโชคจะไม่เข้าข้างเขาสักเท่าไร เพราะเกมล่าชีวิตครั้งนี้ไม่เหมือนกับครั้งไหนๆ นี่คือการล่าชีวิตครั้งที่ 50 หรือควอเตอร์เควลครั้งที่ 2 ซึ่งเป็นปีที่แต่ละเขตต้องส่งบรรณาการเพิ่มเป็นสองเท่า ซึ่งนับเป็นบรรณาการทั้งหมด 48 ชีวิตที่ต้องเข้าไปสู้กันในสนามประลองแสนงดงามแต่อันตราย ที่ที่ความเป็นมนุษย์ถูกลดเหลือเพียงแค่เสียงปืนใหญ่หนึ่งนัด

และสุดท้าย เมื่อโชคชะตากำหนดให้เขาต้องพ่ายแพ้และกำลังจะเผชิญหน้ากับความตาย เขาจะเลือกवादโปสเตอร์แบบไหนทิ้งไว้เพื่อส่งข้อความแห่งการต่อต้านให้สะท้อนก้องไปทั่วทั้งพาเนม

words

คำนำผู้แปล

ต้องยอมรับว่านิยายหลายเรื่องที่ออก Sequel หรือ Prequel ตามหลังภาคหลักมักไม่สนุกเท่าภาคหลักเท่าไร อาจเพราะความเป็นต้นตำรับถูกเล่าในภาคหลักไปแล้ว และผู้เขียนก็เหมือนจะปล่อยของในภาคหลักไปจนหมด แต่ต้องขอชูชกชูชานน์ คอลลินส์ ผู้ให้กำเนิดซีรีส์*เดอะฮังเกอร์เกมส์*จริงๆ เพราะจากที่ได้แปลเล่มลำนําแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษ กับเล่มรุ่งอรุณแห่งวันเก็บเกี่ยวนี้ ทำให้ได้รู้ว่าเธอยังปล่อยของไม่หมด

ตอนแปลลำนําแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษ เรารู้สึกทึ่งที่ซูซานน์เลือกเล่าเรื่องของตัวร้ายจากภาคหลัก ใครจะอยากอ่านเรื่องราวของประธานาธิบดีสโนว์กันล่ะ แต่พอได้รู้เบื้องลึกเบื้องหลังและสิ่งที่เขาต้องเผชิญจนเปลี่ยนเขาให้เป็นจอมเผด็จการที่น่ารังเกียจ เรากลับรู้สึกเข้าใจ (เกือบจะเห็นใจหน่อยๆ) ว่าถ้าเราเจอแบบสโนว์เราก็คงไปเหมือนกัน และทำให้เราได้เห็นเกมล่าชีวิตในเวอร์ชันดิบเถื่อนแต่ดั้งเดิมด้วย

พามาแปลเล่มรุ่งอรุณแห่งวันเก็บเกี่ยวนี้ แน่نونว่าทุกคนอยากอ่านเรื่องราวการต่อสู้ของเฮย์มิตซ์อยู่แล้ว เล่มนี้จึงให้ความรู้สึกอีกแบบไปเลย เราอยู่แล้วว่าเฮย์มิตซ์จะชนะ แต่เราไม่รู้ว่ชัยชนะของเขาต้องแลกมาด้วยอะไรบ้าง มีการวางแผนอะไรระหว่างทาง และอะไรที่ทำให้เฮย์มิตซ์กลายเป็นคนแบบที่เราได้รู้จัก พอรู้แล้วก็ทำให้ความเข้าใจที่มีต่อสโนว์กลายเป็นความโกรธเกลียดแบบไม่เผาะผิ ซูซานน์เป็นนักเขียนที่ฉลาดในการดัดอารมณ์ผู้อ่านเป็นอย่างมาก ยังมีการนำบทกวีอันเลื่องชื่อของเอดการ์ แอลลัน โปมาใช้ตอกย้ำสิ่งที่เฮย์มิตซ์ต้องเจอก็ยิ่งดังเข้าไปอีก (และแปลยากมากๆ ด้วย)

ในเล่มนี้ ซูซานน์ คอลลินส์ ดึงผู้อ่านกลับเข้าสู่สมรภูมิเกมล่าชีวิตอีกครั้ง โดยมีตัวละครหลักที่เชื่อว่าใครหลายๆ คนรักมาจากภาคหลัก และขอบอกเลยว่าถ้าภาคหลักกับเล่มลำนําแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษว่าสนุกแล้ว เล่มนี้จะยิ่งทวีความสนุก ความรุนแรง และความเจ็บปวดขึ้นไปอีก

อภิญา ธิโนปัย

แด่ ริชาร์ด รีจิสเตอร์

“โฆษณาชวนเชื่อทั้งหมดคือคำโกหก ถึงแม้ว่าจะพูดความจริงก็ตาม
ผมคิดว่าเรื่องนี้ไม่มีผลอะไรนัก
ตราบไคที่เรารู้ว่าเรากำลังทำอะไร และทำไปเพื่ออะไร”
- จอร์จ ออร์เวลล์

“ความจริงที่กล่าวด้วยเจตนาร้าย
ชนะทุกคำโกหกที่เราคิดขึ้นมาได้”
- วิลเลียม เบลค

“สำหรับผู้ที่พิจารณากิจการของมนุษย์ด้วยสายตาแห่งปรัชญาแล้ว
ไม่มีสิ่งใดดูน่าประหลาดใจมากไปกว่า
ความง่ายดายที่คนหมู่มากถูกปกครองโดยคนเพียงหยิบมือ
และการยอมจำนนโดยคณะนี้ด้วยการละทิ้งความรู้สึกนึกคิด
และความปรารถนาของตนเพื่อยอมรับเจตจำนงของผู้ปกครอง
เมื่อเราตั้งคำถามว่าสิ่งพิศวงนี้เกิดขึ้นด้วยวิธีใด
เราจะพบว่าพลละกำลังนั้นอยู่ข้างผู้ถูกปกครองเสมอ
ส่วนผู้ปกครองไม่มีสิ่งใดมาสนับสนุนนอกจากความคิดเห็น
ดังนั้นจึงมีเพียงความคิดเห็นเท่านั้นที่เป็นรากฐานของการปกครอง
และหลักการนี้ใช้ได้กับรัฐบาลที่เผด็จการที่สุดและรัฐบาลทหารที่โหดร้ายที่สุด
รวมถึงรัฐบาลที่เสรีที่สุดและเป็นที่นิยมที่สุดด้วย”
- เดวิด ฮูม

“คำกล่าวที่ว่าดวงอาทิตย์จะไม่ขึ้นในวันพรุ่งนี้
เป็นข้อความที่เข้าใจได้ไม่น้อยไปกว่า
คำกล่าวที่ว่าดวงอาทิตย์จะขึ้นในวันพรุ่งนี้
และไม่ได้แสดงถึงความขัดแย้งมากกว่ากันแต่อย่างใด”
- เดวิด ฮูม

ภาค 1

วันเกิด

1

“สุขสันต์วันเกิด เฮย์มิตซ์!”

ข้อดีของการเกิดในวันเก็บเกี่ยวคือคุณจะได้นอนตื่นสายในวันเกิดตัวเอง นอกนั้นก็หาข้อดีอะไรไม่ได้อีกเลย การได้หยุดเรียนหนึ่งวันไม่อาจชดเชยความหวาดกลัวจากการจับรายชื่อ หรือต่อให้รอดมาได้ ก็ไม่มีใครอยากกินเค้กวันเกิดหลังจากเห็นเด็กสองคนโดนลากตัวไปยังแคปิตอลเพื่อถูกฆ่า ผมพลิกตัวแล้วดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมศีรษะ

“สุขสันต์วันเกิด!” น้องชายอายุสิบขวบของผม ซิด เขย่าไหล่ผม “พ่อบอกให้ผมเป็นไก่มาชนปลุกใจ พี่บอกว่าอยากเข้าป่าตั้งแต่เข้านี้”

ก็จริง ผมว่าจะทำงานให้เสร็จก่อนพิธีเริ่ม จะได้ใช้เวลาช่วงบ่ายไปกับสองสิ่งที่ผมรักที่สุด – นั่นคือการปล่อยให้เวลาผ่านไปเฉยๆ และการอยู่กับแฟนสาวของผม เลนอร์ โดฟ แม่ผมไม่ค่อยยอมให้ผมได้ทำอะไรพวกนี้หรอก เธอพูดอยู่เสมอว่าไม่มีงานไหนยากเกิน สกปรกเกิน หรือซับซ้อนเกินสำหรับผม และแม้แต่คนที่ไม่มียานจะกินที่สุดก็ยังเจียดเงินเพื่อให้คนอื่นมารับความทุกข์ระทมแทนได้ แต่ถ้าดูจากโอกาสพิเศษสองเด็งในวันนี้ ผมว่าเธอคงยอมให้ผมมีอิสระได้สักหน่อย ตราบใดที่ผมทำงานของตัวเองเสร็จ พวกผู้คุมเกมมากกว่าที่จะทำลายแผนการของผม

“เฮย์มิตซ์!” ซิดครวญคราง “ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว!”

“ก็ได้ๆ ตื่นด้วยก็ได้” ผมกลิ้งจากพูกลงสู่พื้น สวมกางเกงขาสั้นซึ่งทำจากกระสอบใส่แบ่งที่ได้จากรัฐบาล ข้อความที่เขียนว่า *ด้วยความกรุณาจากแคปิตอล* พาดอยู่บนกัน แม่ไม่เคยทิ้งของให้เสียเปล่า เธอเป็นมายตั้งแต่ยังสาวหลังจากที่พ่อตายในเหตุไฟไหม้เหมืองถ่านหิน เธอเลี้ยงซิดกับผมด้วยการรับงานซักผ้าและใช้ทุกอย่างให้คุ้มค่าที่สุด ชี้เท้าจากไม้ในกองไฟ

จะเก็บไว้ทำสบู่ เปลือกไข่ก็เอามาบดใช้เป็นปุ๋ยในสวน ลักวันหนึ่งทางกงเขาสั้นของผมก็จะโดนฉีกไปถักเป็นพรมเช็ดเท้า

ผมแต่งตัวเสร็จแล้วโยนชิตลงเตียง เขามุดตัวเข้าไปในผ้าห่มเศษผ้าทันที ผมเข้าไปในครัวแล้วคว้าขนมปังข้าวโพด มื้อเช้าพิเศษสำหรับวันเกิดของผม แทนที่จะเป็นขนมปังร่วนๆดำๆซึ่งทำจากแป้งของแคปitolตามปกติ แม่กำลังคนเสื้อผ้าในหม้อต้มน้ำด้วยท่อนไม้อยู่หลังบ้าน กล้ามเนื้อของเธอแข็งเกร็งขณะพลิกชุดทำงานของคนงานเหมืองในหม้อ แม่อายุแค่สามสิบห้า แต่ความโศกเศร้าในชีวิตสร้างร่องรอยลึกไว้บนใบหน้าของเธออย่างที่มีน้ำหนักเสมอ

แม่เห็นผมตรงประตูและยกมือขึ้นเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

“สุขสันต์วันเกิดอายุสิบหกปี ซอสตั้มอยู่บนเตาแน่ะ”

“ขอบคุณครับ แม่” ผมเจอซอสลูกพลัมตุ๋นในกระทะ เลยกดขึ้นมาวางบนขนมปังแล้วมุ่งหน้าออกจากบ้าน ผมเจอลูกพลัมพวกนี้ในป่าเมื่อวันก่อน แต่ก็น่าประหลาดใจที่ได้ลิ้มรสลูกพลัมตุ๋นร้อนๆ หวานๆ แบบนี้

“วันนี้ลูกต้องเติมน้ำนะ” แม่พูดเมื่อผมเดินผ่านไป

ที่จริงบ้านเรามีน้ำเย็นที่ไหลจากก๊อก แต่มันไหลเบาจนต้องใช้เวลาเป็นชาติกว่าจะเต็มใส่ถึงน้ำจันเต็ม แม่มีถังเก็บน้ำฝนแยกไว้เป็นพิเศษ ซึ่งเธอจะเก็บค่าซักผ้าเพิ่มหากใช้น้ำจากถังนี้ เพราะเสื้อผ้าที่ได้จะนุ่มกว่า แต่ส่วนใหญ่แม่จะใช้น้ำจากบ่อน้ำเพื่อซักเสื้อผ้า ซึ่งต้องมีคนไปสูบน้ำและหามน้ำมาเติม กว่าเธอจะเต็มให้เต็มถังก็ใช้น้ำถึงสองชั่วโมง แม่ชิตจะมาช่วยก็ตาม

“รอพุงนี้ไม่ได้เธอ” ผมถาม

“น้ำเหลือน้อยแล้ว แม่ยังมีผ้าต้องซักอีกเป็นภูเขาเลย” แม่ตอบ

“งั้นบายนี้อีกกัน” ผมบอก โดยพยายามซ่อนอารมณ์หงุดหงิดเอาไว้ ถ้าพิถีพิถันเกี่ยวเสร็จตอนบ่ายโมง และสมมติว่าเราไม่ได้เป็นหนึ่งในผู้ถูกล้างเว ผมคงเติมน้ำเสร็จตอนบ่ายสาม และยังมีเวลาไปเจอเลเนอร์ โดฟ

มานหมอกปกคลุมรอบบ้านเรือนสีเทาที่ทรุดโทรมในเดอะซิมบรียากาตคงจะพ่อนคลายไม่น้อยถ้าไม่มีเสียงร้องให้เป็นระยะของเด็กๆ

ที่ฝันว่าตัวเองถูกไล่ล่า ในช่วงไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา ขณะที่เกมล่าชีวิตครั้งที่ห้าสิบใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เสียงเหล่านี้ก็ยิ่งดังถี่ขึ้น เหมือนกับความคิดฟุ้งซ่านที่ผมพยายามข่มไว้ คอว์เตอร์เควลครั้งที่สอง เลิกเด็กเพิ่มเป็นสองเท่า กังวลไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก ผมบอกตัวเอง ยังไงก็ทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว เหมือนมีเกมล่าชีวิตสองรอบในครั้งเดียว เราควบคุมผลลัพธ์ของพิธีเก็บเกี่ยว หรือสิ่งที่ตามมาหลังจากนั้นไม่ได้ เพราะฉันไม่ต้องคิดฟุ้งซ่าน อย่าให้ตัวเองตื่นตระหนก อย่าให้แคปิตอลได้ใจ พวกเขาเอาไปมากพอแล้ว

ผมเดินไปตามถนนร้างรอยด้วยเถาเถาสู่เนินเขาที่มีสุสานของคนงานเหมือง หลุมศพเรียงกันระเกะระกะทั่วเนินเขา บ้างก็เป็นป้ายหินสลักชื่อพร้อมวันเดือนปี บ้างก็เป็นแค่แผ่นไม้ที่สีหลุดลอกหมดแล้ว พ่อของผมถูกฝังไว้ตรงสุสานของครอบครัวเราเอง พื้นที่เล็กๆ ของตระกูลเบอธนาธิ ซึ่งมีหินปูกันก่อนเดียวทำหน้าที่แทนป้ายสำหรับคนทั้งตระกูล

หลังจากกวาดตามองรอบๆ ว่ามีใครอยู่แถวนี้หรือเปล่า – ไม่ค่อยมีใครมาแถวนี้สัก โดยเฉพาตอนเช้ามืด ผมคลานลอดรั้วเข้าไปในป่านอกเขต 12 แล้วเริ่มเดินไปยังโรงกลั่น งานตมเหล้าขาวกับแฮตตี มีนีย์ เป็นงานที่เสี่ยงพอตัว แต่ถ้าเทียบกับการกำจัดหนูหรือล้างส้วม งานตมเหล้าก็เหมือนเป็นการไปปิกนิก เธอคาดหวังให้ผมทำงานหนัก แต่เธอดันทำงานหนักเสียเอง และแม้ว่าเธอจะอายุเกินหกสิบปีแล้ว เธอก็ยังทำอะไรได้มากกว่าคนที่อายุน้อยกว่าเธอครึ่งหนึ่งเสียอีก งานนี้มีแต่เรื่องที่ต้องใช้แรงทั้งนั้น อย่างการเก็บพินชนธัญพืช แยกขวดที่บรรจุเหล้าอยู่เต็มขวด แล้วเอาขวดเปล่ากลับมาเติมนั่นแหละคือหน้าที่ผม เป็นลาให้แฮตตี

ผมหยุดตรงจุดที่เราเรียกกันว่าจุดลงของ พื้นที่โล่งๆ ปกคลุมด้วยกิ่งวิลโลว์ที่ห้อยย้อยลงมา แฮตตีจะวางของไว้ตรงนี้ มีข้าวโพดบดหนักสิบกว่ากิโลสองถุงรอผมอยู่ ผมแบกขึ้นไหล่ข้างละถุง

ใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมงกว่าจะมาถึงโรงกลั่นเล็กๆ ผมเจอแฮตตีเฝ้าหม้อหมกอยู่ข้างกองไฟเล็กๆ ที่มอดแล้ว

เธอยื่นทัพพีไม้ด้ามยาวให้ผม “ลองคนดูสักหน่อยเป็นไง”

ผมวางถุงข้าวโพดบดไว้ได้เพ่งที่เราใช้เก็บของแล้วชูทัพพีขึ้นอย่างผู้ชนะ

“ว้าว ได้เลื่อนตำแหน่งแล้ว!”

การที่ผมได้เป็นคนดูหม้อหมักนี่ถือเป็นเรื่องใหม่ บางทีแอสตีอาจจะเริ่มฝึกผมให้เป็นหุ้นส่วนของเธอในอนาคต ถ้าเราสองคนช่วยกันต้มเหล้า คงได้ผลผลิตเพิ่มอีกโข ยิ่งไงเธอก็ผลิตไม่ทันความต้องการอยู่แล้ว โดยเฉพาะเหล้าที่เธอหมักจากธัญพืชของแคปิตอลที่แรงจนน้ำตาไหล เพราะเหล้านั้นราคาถูกพอให้คนงานเหมืองซื้อได้ ส่วนเหล้าดีๆ ก็ถูกพวกทหารไว้ระเบียบ – พวกผู้พิทักษ์สันติภาพ เเหะ – แล้วก็พวกคนรวยๆ ในเมืองกว้านซื้อไป แต่การต้มเหล้าเถื่อนนั้นผิดกฎหมายลักลอบซื้อได้ และขอแค่มีหัวหน้ผู้พิทักษ์สันติภาพคนใหม่สักคน – คนที่ไม่ชอบเหล้าแรงๆ – เราก็จะโดนจับขังคุกหรือแย่กว่านั้น งานเหมืองเป็นงานโหดก็จริง แต่ไม่มีใครโดนแขวนคอเพราะขูดถ่านหินหรอก

ระหว่างที่แอสตีจัดขวดเหล้าขาวปริมาตรเกือบครึ่งลิตรลงตะกร้าที่รองด้วยมอสส์ ผมก็นั่งยองๆ คนน้ำสาในหม้อไปเรื่อย ๆ พอมันเย็นลงผมก็เทลงถึงก้นลิ้ง ก่อนที่เธอจะเติมน้ำลงไป ผมเอาถังไปตั้งไว้ในเพิงเก็บของเพื่อให้มันเริ่มบ่ม วันนี้เธอไม่ได้กลั่นเหล้า เพราะไม่อยากเสี่ยงให้คว้นไฟตึงตูดความสนใจจากหมอกจางลง พวกผู้พิทักษ์สันติภาพแถวนี้อาจทำเป็นไม่สนใจโรงกลั่นของแอสตี หรือแผงขายเหล้าของเธอในเดอะฮีบบหรือโกดังเก่าๆ ที่กลายเป็นตลาดมืดของพวกเรา แต่เธอกลัวพวกผู้พิทักษ์สันติภาพจากแคปิตอลที่นั่งยานซูเวอร์คราฟต์ซึ่งบินแบบพรางตัวในระดับต่ำจะเห็นเราจากกลางอากาศ วันนี้ไม่มีการขนขวดเหล้าเช่นกัน ผมเลยได้รับมอบหมายให้ผ่าฟืนไว้ใช้สำหรับสัปดาห์นี้ และเมื่อเติมกองฟืนจนเต็มแล้วผมก็ถามเธอว่ามีอะไรให้ทำอีก แต่เธอส่ายหน้า

บางทีแอสตีก็ซื้อใจผมด้วยการให้ทิป ไม่ใช่ด้วยการเพิ่มเงินค่าจ้าง ซึ่งปกติเธอจะจ่ายให้แม่ของผมเอง แต่เป็นการแอบให้ของเล็กๆ น้อยๆ กับผมอย่างข้าวโพดบดหนึ่งกำมือที่ผมจะได้เอาไปให้เลนอร์ โดฟ ใช้เลี้ยงห่าน ยีสต์สักห่อที่ผมเอาไปแลกของในเดอะฮีบบได้ ส่วนวันนี้เป็นเหล้าขาวหนึ่งขวดสำหรับผมเอง เธอยิ้มกว้างโชว์ฟันที่หักแล้วพูดว่า “สุขสันต์วันเกิดนะ เฮย์มิตซ์ฉันว่าถ้านายโตพอจะหมักเหล้าได้ ก็โตพอจะต้มได้เหมือนกัน”

เห็นด้วยเลย ถึงผมจะไม่ใช้คนชอบดื่มเท่าไร แต่ผมก็ตั้งใจที่ได้เหล้าขวดนี้มา ผมอาจจะเอาไปขาย เอาไปแลกกับอะไรสักอย่าง หรือแม้แต่เอาไปมอบให้เคลิร์ก คาร์ไมน์ ลูกของเลนอร์ โดฟ เขาจะได้ใจอ่อนกับผมบ้าง คุณคงคิดว่าลูกชายของหญิงซักผ้าจะไปทำอะไรใครได้ แต่ในสมัยก่อนตระกูลอะเบอร์นาธิเคยเป็นกบฏ และดูเหมือนเราจะยังมีกลิ่นอายแห่งการต่อต้านนั้น ทั้งน้ำกลั้วและน้ำหลังไหลในเวลาเดียวกัน มีข่าวลือแพร่กระจายหลังพ่อตาย ข่าวลือที่ว่าไฟไหม้ครั้งนั้นไม่ใช่อุบัติเหตุ บางคนบอกว่าพ่อตายเพราะพยายามทำลายเหมือง บางคนบอกว่าพวกฟ้องของพ่อโดนเบี่ยงเบนของแคปิตอลหมายหัวเพราะรวมตัวกันสร้างปัญหา เพราะนั่นปัญหาอาจจะมาจากเชื้อสายของผมเองก็ได้ ไม่ใช่ว่าเคลิร์ก คาร์ไมน์ รักชอบอะไรพวกผู้พิทักษ์สันติภาพหรอก แต่เขาก็ไม่กล้าไปทำตายพวกนั้นเหมือนกัน หรือบางทีเขาอาจจะแค่ไม่ชอบให้หลานสาวคบหากับพวกดื่มเหล้าเถื่อน ถึงนี่จะเป็นอาชีพที่มั่นคง เอาเถอะ...ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด เขาแทบจะไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับผมมากไปกว่าการพยักหน้าให้อย่างเย็นชา และเขาเคยบอกเลนอร์ โดฟ ด้วยว่าคนแบบผมเป็นพวกตายไว ซึ่งผมเดาว่านั่นคงไม่ใช่คำแนะนำในแง่บวก

แฮตตีร้องลั่นเมื่อผมสวมกอดเธออย่างอดใจไม่อยู่ “อ๊อ้ย พอเลย นายยังคบกับแม่สาวโควีนนี่อยู่หรือเปล่า”

“แน่นอน ผมยังพยายามอยู่” ผมพูดพลางหัวเราะ

“งั้นก็ไปกวนเธอซะ วันนี้ฉันไม่มีอะไรให้นายช่วยแล้ว” เธอตักข้าวโพดบดให้ผมเติมกำมือแล้วโบกมือไล่ ผมเอาข้าวโพดใส่กระเป๋แล้วรีบไปก่อนเธอจะเปลี่ยนใจที่ให้ของขวัญวันเกิดที่ดีที่สุดกับผม ช่วงเวลาที่จะได้อยู่กับแฟนสาวนั่นเอง ผมรู้ว่าผมควรกลับบ้านไปเติมน้ำใส่ถังก้นน้ำ แต่ความคิดที่ว่าจะได้ไปขโมยจูบเธอสองสามครั้งทำผมท้อใจไม่ไหวจริงๆ วันนี้เป็นวันเกิดของผม และขอแค่ครั้งนี้ งานเติมน้ำคงรอได้

หมอกเริ่มจางลงระหว่างที่ผมวิ่งเข้าไปในป่าออกสู่เดอะมิโดว์ คนส่วนใหญ่มักพูดถึงความงามของทุ่งหญ้านี้ แต่เลนอร์ โดฟ เรียกที่นี่ว่าสหายของผู้ถูกกล่าวโทษ เพราะเรามาซ่อนตัวจากพวกผู้พิทักษ์สันติภาพที่นี่ได้

เธอมักมองโลกในแง่ร้าย แต่ก็คงไม่แปลกสำหรับคนที่ถูกตั้งชื่อตามผู้หญิงที่ตายไปแล้ว คือ...ชื่อของเธอมาจากเด็กสาวชื่อเลนอร์ผู้ล่วงลับในบทกวีเก่า ส่วนนามสกุลมาจากสี่ทศวรรษหนึ่ง ซึ่งผมรู้เรื่องนี้ในวันที่ผมเจอเธอ

ตอนนั้นเป็นฤดูใบไม้ร่วงหลังจากที่ผมอายุครบสิบขวบ และเป็นครั้งแรกที่ผมแอบลอดรื้อออกนอกเขตของเรา ก่อนหน้านั้นผมเอาแต่กลัวกฎหมายและกลัวพวกสัตว์ป่าดุร้าย ซึ่งนานๆ อาจจะมีที แต่เพื่อนของผม เบอร์ดอค ก็เกลี้ยกล่อมจนผมยอมตามไป เขาบอกว่าเขาหนีออกไปตลอด และนั่นก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แอปปยังมีแอปเปิลให้ปั่นเก็บ และผมก็ปั่นมันไม่ได้แล้วก็ดันชอบแอปเปิลเสียด้วย อีกอย่าง เขาอายุน้อยกว่าผมเลยทำให้ผมรู้สึกว่าจะกลายเป็นไอ้แมวชี้ฉลาดถ้าผมไม่กล้าแอบออกไป

“อยากฟังอะไรไหม” เบอร์ดอคถามขณะที่เราเดินลุยเข้าไปในป่าลึก เขาเงยหน้าขึ้นแล้วร้องเพลงด้วยเสียงอันน่าฟัง เป็นเสียงแหลมสูงและอ่อนหวานราวกับหญิงสาว แต่เสียงนั้นใสกว่าและไม่สิ้นพรัายเลย ทุกอย่างดูเหมือนหยุดนิ่ง กระทั่งมือก็ง้างเงยเริ่มร้องตาม ผมรู้ว่าพวกมันร้องเพลงโต้ตอบกับนกตัวอื่นได้ แต่ไม่เคยได้ยินมันร้องเพลงโต้ตอบกับคนมาก่อน น่าทึ่งจริงๆ กระทั่งลูกแอปเปิลหล่นใส่หัวเบอร์ดอคอย่างจัง เขาจึงหยุดร้อง

“ใครมาแตกปากใส่คนของฉันทัน” เด็กผู้หญิงคนหนึ่งถามขึ้นเสียงกร้าว เธอเงยหน้าขึ้นไปหกเมตร นอนเอกเขนกอยู่บนกิ่งไม้ราวกับเป็นบ้านตัวเอง เธอมัดผมเกละเบี้ยวๆ เท้าเปล่ามีรอยเปื้อน กำลังเคี้ยวแอปเปิล และถือหนังสือปกผ้าเล่มเล็กในมือ

เบอร์ดอคเอียงคอแล้วหัวเราะ “โง่ ญาติ เขายอมให้เธอออกมาข้างนอกนี่คนเดียวเธอ เพราะเขาไม่อนุญาตให้พวกฉันทออกมาหรอก”

“งั้น เธอเป็นว่าฉันไม่เห็นพวกนายละกัน” เธอพูด

“เราก็ไม่เห็นเธอเหมือนกัน โยนแอปเปิลลงมาให้หน่อยได้ไหม”

เธอยืนบนกิ่งไม้แล้วเริ่มกระโดดขึ้นลงแทนคำตอบ โปรยลูกแอปเปิลใส่เรา

“รอแป๊บนั้ ฉันมีถุงที่ใส่คันธนูไว้” เบอร์ดอควิ่งจากไป เธอโตะลงมาตามกิ่งไม้แล้วกระโดดลงพื้น เธอดูไม่ใช่ลูกพี่ลูกน้องฝั่งตระกูลเอฟเวอร์ดิน

ของเบอร์ดอค แต่ผมรู้ว่าเขามีญาติห่างๆ ผังแม่ ผมเคยเห็นเธอที่โรงเรียน-
ดูขี้อาย ผมว่านะ แต่ผมไม่รู้จักเธอเลยไม่ได้ชวนคุย และเธอก็ดูไม่ได้
รีบร้อนที่จะทำความรู้จักผมสักเท่าไร แค่นอนอยู่อย่างนั้น กวาดตามองผม
ตั้งแต่หัวจรดเท้า จนกระทั่งผมทำลายความเยียบเสียวเอง

“ฉันแฮยมิตรซ์”

“ฉันเลนอร์ โดฟ”

“โดฟแบบนกน่ะเหรอ”

“เปล่า โดฟที่หมายถึงสิ”

“สิแบบไหนกัน”

“สิเดียวกับนก”

หัวผมเริ่มหมุนตั้งแต่ตอนนั้นแหละ และไม่เคยหยุดอีกเลย หลังจากนั้น
พอเจอกันที่โรงเรียน เธอโบกมือให้ผมเข้าไปดูพจนานุกรมที่เธอพับมูมไว้แล้วชี้
โดฟ สีเทาโทนอุ่นเจือสีม่วงและสีชมพูเล็กน้อย สีของเธอ นกของเธอ
ชื่อของเธอ

หลังจากนั้นผมก็เริ่มสังเกตเห็นสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับตัวเธอ เยี่ยมสีซิด
กับเสื้อที่เธอใส่จะแฝงสีสันเล็กๆ น้อยๆ เอาไว้ ผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินสดใส
ยื่นออกมาจากกระเป๋ากางเกง ริมบั้นสีเดียวกับผลราสบีเบอร์รี่ที่เย็บติดกับ
ด้านในปลายแขนเสื้อ เธอทำแบบฝึกหัดเสร็จเร็วมาก แต่ไม่เคยโอ้อวดเลย
เธอแคะมองออกไปนอกหน้าต่าง จากนั้นผมก็สังเกตเห็นนิ้วของเธอขยับ กดลง
บนแป้นเปียโนในจินตนาการ แล้วบรรเลงบทเพลง เธอถอดรองเท้า ส้นเท้า
ที่สวมถุงน่องนั้นคอยเคาะลงกับพื้นไม้เป็นจังหวะอันเย็บพัน เธอมีดนตรี
ในสายเลือดเหมือนพวกโควี่คนอื่นๆ แต่ก็ไม่ได้เหมือนพวกนั้นเสียทีเดียว
เธอไม่ได้สนใจท่วงทำนองอันไพเราะ แต่สนใจเนื้อร้องอันล่อแหลมมากกว่า
เนื้อร้องที่อาฉาไปสู่การกบฏ เนื้อร้องที่ทำให้เธอโดนจับไปแล้วสองครั้ง ตอนนั้น
เธอเพิ่งอายุสิบสอง แล้วพวกนั้นก็ปล่อยเธอออกมา ตอนนี้อาจไม่เป็น
แบบนั้นแล้ว

เมื่อผมไปถึงเดอะมิโดว์ ผมลอดใต้รั้วแล้วหยุดพักหายใจ ต้มตำกับ
ภาพของเลนอร์ โดฟ ที่นั่งอยู่บนหินก้อนโปรดของเธอ แสงอาทิตย์ส่องให้เห็น

ประกายผมสีแดงขณะที่เจ้าตัวโน้มอยู่เหนือแอ็กคอร์เดียนโบราณ เธอค่อยๆ
บรรเลงท่วงทำนองจากเจ้าเครื่องดนตรีเก่าที่ส่งเสียงพราว กล่อมท้านับสิบตัว
ที่กำลังเล็มหญ้า เสียงร้องของเธอทั้งนุ่มนวลและชวนหลอนราวกับแสงจันทร์

พวกเขาเขวนคอผู้ชายและเขียนผู้หญิง
ผู้ช่วงชิงท่านไปจากทุ่งส่วนรวม
แต่กลับปล่อยคนชั่วช้าให้ลอยนวล
ทั้งที่เขาช่วงชิงทุ่งส่วนรวมไปจากท่าน

ถือเป็นโชคคติของผมที่ได้ฟังเธอร้องเพลง เพราะเธอไม่เคยร้องต่อหน้า
คนอื่น พวกโควีไม่ทำแบบนั้น ลุงๆ ของเธอเป็นนักดนตรีมากกว่านักร้อง
พวกเขามักจะบรรเลงทำนองแล้วปล่อยให้หน้าที่ร้องเป็นของคนฟัง ถ้าพวกเขา
อยากร้องนะนะ เลนอร์ โดฟ ก็ชอบแบบนี้มากกว่า เธอบอกว่าการร้องต่อหน้า
คนอื่นทำให้เธอประหม่า เหมือนจู่ๆ ลำคอก็ตีบตัน

เคลิร์ก คาร์ไมน์ กับลุงอีกคนของเธอ แหมม แอมเบอร์ เลียงเธอ
มาตั้งแต่แม่เธอเสียชีวิตตอนคลอด ส่วนพ่อของเธอนั้นยังคงเป็นปริศนา
เสมอมา พวกเขาไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน เพราะเธอเป็นพวกแบร์ด แต่
โควีก็คอยดูแลกันและกันเสมอ พวกเขาทำข้อตกลงกับนายกเทศมนตรี
ซึ่งบ้านของเขาเป็นเพียงหลังเดียวในเขต 12 ที่มีเปียโนจริง ๆ อยู่ เลนอร์
โดฟ เลยได้ฝึกเล่นเปียโนหลังนั้น ถ้าเธอยอมบรรเลงเพลงในงานเลี้ยงหรือ
งานรวมตัว เธอจะสวมชุดเดรสสีเขียวซีด ประดับผมด้วยริบบิ้นสีงาช้าง
ริมฝีปากแต่งแต้มสีส้ม เมื่อครบครันของเธอก็ออกเล่นดนตรีทั่วเขต 12
เพื่อหาเงิน เธอจะใช้เครื่องดนตรีที่เธอเล่นอยู่ตอนนี้ ที่เธอเรียกว่ากล่องเพลง

กฎหมายสั่งให้เราต้องชดใช้
ยามหยิบฉวยสิ่งใดที่ไม่ใช่เจ้าของ
แต่กลับละเว้นผู้ที่มีเงินทอง
ที่ฉกเอาของของเธอนั่นไป

พวกลุงไม่ยอมให้เธอเล่นเพลงนี้ที่บ้านของนายกเทศมนตรี หรือแม้แต่แสดงในเซต 12 เพราะเสียงที่คนอาจเข้าใจเนื้อเพลงและก่อความวุ่นวาย เพราะมันปลุกปั่นเกินไป และผมคงต้องบอกว่าผมเห็นด้วยกับเคลิร์ก คาร์ไมน์ และแทม แอมเบอร์ เราจะหาเรื่องใส่ตัวไปทำไม ทุกวันนี้ก็มีเรื่องที่ไม่ได้หามาพออยู่แล้ว

คนจนและทุกข์เข็ญยากหลบหนี
หากเพียงมีใครสักคนแหกกฎหมาย
แม้ควรเป็นเช่นนั้น กลับทนได้
ยอมอยู่ใต้ผู้สร้างกฎหมายขึ้นมา

ผมกวาดตามองรอบเดอะมิโดว์ ไร้ผู้คน แต่เรารู้ดีว่ามีคนคอยจับตามองอยู่ทุกที่ และสายตาวงนั้นก็มาพร้อมหูด้วยเช่นกัน

กฎหมายขังชายไม่กี่หญิง
ผู้ช่วงชิงห่านจากทุ่งส่วนรวม
และทุ่งส่วนรวมจะยังไร้ผู้ห่านเรื่อยไป
จนกว่าพวกเขาจะไปขโมยกลับมา

เลนอร์ โดฟ เคยอธิบายให้ผมฟังว่าทุ่งส่วนรวมคือที่ดินที่ใครๆ ก็ใช้ได้ บางครั้งผู้พิทักษ์สันติภาพก็ไล่เธอกับพวกห่านออกจากเดอะมิโดว์โดยไม่มีเหตุผล เธอบอกว่านั้นเป็นแค่ความผิดเพียงหยดเดียวจากแม่น้ำแห่งความผิดมหันต์ เธอทำให้ผมกังวล และผมก็ดันเป็นพวกอะเบอร์นาธิชด้วย

ห่านบางตัวร้องป่าวประกาศว่าผมมาแล้ว ใบหน้าของเลนอร์ โดฟ เป็นใบหน้าที่พวกมันได้เห็นตอนฟกออกจากไข่ มันเลยไม่รักใครนอกจากเธอ แต่ในเมื่อผมมีข้าวโพดบด วันนี้พวกมันคงทนผมได้หน่อย ผมโยนข้าวโพดบดออกไปเพื่อล่อบอดี้การ์ดของเธอให้ถอยไปห่างๆ แล้วโน้มตัวลงจูบเธอ จากนั้นก็จูบเธออีกครั้ง และอีกครั้ง เธอจูบตอบผม

“สุขสันต์วันเกิด” เธอพูดเมื่อเราผละจากกันเพื่อหายใจ “นึกว่าจะได้เจอกันหลังจากนั้นเสียอีก”

เธอหมายถึงพิธิเก็บเกี่ยว แต่ผมไม่อยากพูดถึงมัน

“แฮตตีให้ฉันเลิกงานไว” ผมบอกเธอ “ให้มันด้วย-ของขวัญสำหรับวันสำคัญของฉัน” ผมหยิบขวดออกมา

“น่าจะเอาไปแลกได้ง่ายอยู่นะ โดยเฉพาะในวันนี้” นอกจากวันปีใหม่นี้แล้วก็มีวันนั้นแหละที่คนส่วนใหญ่จะเมาหัวราน้ำ “เด็กสี่คน...ต้องกระทบหลายรอบคร่าวแน่”

สุดท้ายเราก็ต้องคุยเรื่องนี้ “มันจะต้องไม่เป็นไร” ผมพูด ช่างฟังดูว่างเปล่า

“นายไม่เชื่อแบบนั้นจริง ๆ หรือก ใช่มั้ยล่ะ”

“ก็อาจจะไม่ได้เชื่อ แต่พยายามอยู่ เพราะยังงพิธิเก็บเกี่ยวก็จะเกิดขึ้นไม่ว่าฉันจะเชื่อยังไง อย่างที่ดวงอาทิตย์จะขึ้นในเช้าวันใหม่ทุกครั้งไป”

เลนอร์ โดฟ ขมวดคิ้ว “ไม่มีอะไรพิสูจน์ได้สักหน่อยว่ามันจะเกิดขึ้น นายจะหวังให้อะไร ๆ เกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ แค่ว่าเพียงเพราะมันเคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้วไม่ได้หรอกนะ ตรรกะนี้มันผิด”

“งั้นหรือ” ผมว่า “เพราะคนเราก็วางแผนชีวิตกันแบบนั้นไม่ใช่หรือ”

“เรื่องนั้นละที่เป็นปัญหา การคิดว่าสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างเสี่ยงไม่ได้และไม่เชื่อว่ามันเปลี่ยนแปลงได้”

“คงงั้นมั้ง แต่ฉันจินตนาการไม่ออกเลยว่า ถ้าดวงอาทิตย์ไม่ขึ้นในวันพรุ่งนี้จะเป็นยังไง”

รอยยิ้มปรากฏขึ้นระหว่างคิ้วของเธอขณะที่เธอพยายามคิดคำตอบ “แล้วนายจินตนาการออกไหมว่า ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นในโลกที่ไม่มีวันเก็บเกี่ยวจะเป็นยังไง”

“ไม่ใช่ในวันเกิดฉันแล้วกัน ฉันไม่เคยมีวันเกิดที่ไม่มีวันเก็บเกี่ยวร่วมด้วยเลย”

ผมพยายามเบี่ยงเบนความสนใจของเธอด้วยจูบ แต่เธอมุ่งมั่นที่จะทำให้ผมเข้าใจ “ไม่ ฟังนะ” เธอกล่าวอย่างจริงจัง “ลองคิดถึง นายบอกว่า

“วันนี้วันเกิดฉัน และก็จะมีพิธีเก็บเกี่ยว ปีที่แล้วในวันเกิดฉันก็มีพิธีเก็บเกี่ยว เพราะนั่นทุกปีจะต้องมีพิธีเก็บเกี่ยวในวันเกิดของฉัน” แต่นายจะแน่ใจได้อย่างไร ฉันหมายถึง...พิธีเก็บเกี่ยวเพิ่งจะเริ่มมีเมื่อห้าสิบปีก่อนเอง ลองบอกเหตุผลดีๆ ให้ฟังสักข้อสิ ว่าทำไมมันถึงต้องเกิดขึ้นต่อไปแค่เพราะว่ามันเป็นวันเกิดของนาย”

เธออาจเป็นเด็กผู้หญิงที่ไม่ค่อยพูดในที่สาธารณะ แต่เวลาอยู่กันสองต่อสองเธอพูดได้เป็นวรรคเป็นเวรเลยทีเดียว บางทีผมก็ตามเธอไม่ค่อยทัน เลเนอร์ โดฟ มักจะอธิบายสิ่งต่างๆ อย่างใจเย็นเสมอ เธอไม่เคยแสดงท่าทีว่าตัวเองเหนือกว่า แต่อาจแค่เพราะเธอฉลาดเกินไปสำหรับผม ถึงนั้นจะเป็นความคิดที่ดูเข้าที่ แต่ผมนึกไม่ออกเลยว่าโลกที่ไม่มีพิธีเก็บเกี่ยวจะเกิดขึ้นได้อย่างไร เพราะแคปิตอลเป็นผู้กุมอำนาจไว้ ก็แค่นั้น

“ฉันไม่ได้บอกว่าแค่เพราะเป็นวันเกิดของฉัน ฉันบอกว่า—” เมื่อกี้ผมพูดอะไรไปนะ ผมจำไม่ได้แล้ว “โทษที ฉันตามไม่ทันแล้ว”

สีหน้าของเธอหม่นลง “ไม่ ฉันสิที่ต้องขอโทษ วันนี้วันเกิดนายเชียวนะ และฉันก็เอาแต่พาล่ามอะไรก็ไม่รู้” เธอวิ่งเข้าไปในกระเป๋าล้วนหยิบห่อเล็กๆ ส่งมาให้ เป็นห่อผ้าสีเทาโดฟคล้ายขนนก ผูกด้วยริบบิ้นสีเขียวที่มีลวดลาย สีเดียวกับสีตาของเธอ “สุขสันต์วันเกิด แทม แอมเบอร์ ทำให้นะ ฉันเอาไข่ไปแลกเหล็กแล้วช่วยเขาออกแบบ”

นอกจากแทม แอมเบอร์ จะเล่นแมนโดลินได้ยอดเยี่ยมสุดๆ แล้วเขายังเป็นช่างเหล็กฝีมือดีแห่งเขต 12 ด้วย เขาคือคนที่ทุกคนต้องมาหาเวลาต้องการอุปกรณ์ใหม่ๆ หรือต้องการให้ซ่อมอะไรที่พังของเครื่องจักรเก่าๆ เบอร์ดอคมีหัวธนูเป็นสิบอันที่เขาเก็บรักษารวกับทองคำ ส่วนพวกคนรวยในเมืองบางคนมีเครื่องประดับที่แทม แอมเบอร์ ทำจากทองคำหรือเงินจริงๆ ซึ่งหลอมจากมรดกเดิมแล้วออกแบบใหม่ ผมนึกไม่ออกว่าเขาจะทำอะไรให้ผม แต่ก็แกะโบออกด้วยความตื่นเต้น

ผมยังไม่ค่อยแน่ใจนักตอนที่สิ่งนั้นหล่นลงมาในมือผม มันเป็นแถบโลหะบางๆ รูปตัว C ผมใช้นิ้วจับรอบส่วนโค้งได้พอตีฟางสำราจสัตว์สี่ส้น สดใสที่เผชิญหน้ากันอยู่ตรงปลายเปิดทั้งสองด้าน เป็นหัวงูที่ขู่ฟ่อใส่จะงอย

ของนกคอยาว ผมแบมือออกแล้วเห็นว่าลวดลายรูปเกล็ดตรงกับขนนกทอดยาวไปตามส่วนโค้งของวัตถุชิ้นนี้กระทั่งผลสานกันจนแยกไม่ออก วงแหวนเล็กๆ เชื่อมอยู่หลังหัวของสัตว์ทั้งสองฝั่ง สำหรับใส่สายโซ่ละมั่ง

“สวยดีนะ” ผมพูด “เอาไว้สวมใส่ไหม”

“นายก็รู้ว่าฉันชอบของสวยๆ ที่มีประโยชน์” เลนอร์ โดฟ ตอบผมอย่างมีเลศนัย ปลอ่ยให้ผมคิดเอาเอง

ผมพลิกมันไปมา จากนั้นจับที่ตัว C อีกครั้ง คราวนี้เอนนิ้วปิดส่วนหัวของสัตว์ทั้งสองด้าน แล้วผมก็ได้รู้วัตถุประสงค์ของมัน ขอบเหล็กเรียบๆ นั้นไม่ได้เอาไว้เพื่อความสวยงามอย่างเดียว

“มันคือที่จุดหินเหล็กไฟ” ผมได้ข้อสรุป

“ใช่แล้ว! เพียงแต่นายไม่จำเป็นต้องใช้หินเหล็กไฟ ใช้กับหินที่ทำให้เกิดประกายไฟอย่างแร่ควอตซ์ก็ได้เหมือนกัน”

ที่บ้านเรามีที่จุดไฟเก่าๆ โทรมๆ ซึ่งส่งต่อกันมาจากครอบครัวฝั่งแม่ หน้าตาน่าเกลียดและจืดชืด ช่วงคำคืนในฤดูหนาวอันยาวนาน แม่ให้ผมฝึกใช้ที่จุดไฟนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าผมจะจุดไฟให้ติดได้เรื่อยๆ เราจะได้ไม่ต้องเสียเงินซื้อไม้ขีดไฟ เงินที่ประหยัดได้ก็เหมือนเงินที่หามาได้นั้นแหละ

ผมไล่紐ไปตามงานโลหะอันประณีตตรงขนนกช่วงลำคอ “ฉันไม่อยากทำให้มันพัง”

“ไม่หรอก ก็มันเอาไว้ใช้แบบนั้นนี่” เธอสัมผัสหัวงู ต่อด้วยหัวนก “ทั้งสองตัวนี้ไม่หักง่าย ๆ หรอก พวกมันคือผู้รอดชีวิต”

“ฉันชอบมากเลย” ผมจูบเธอเนิ่นนานและนุ่มนวล “และฉันรักเธอตั้งแต่ไฟทั้งมวล”

ตั้งไฟทั้งมวลเป็นสำนวนของพวกโควี แต่เป็นคำที่มีความหมายพิเศษสำหรับเรา ปกติแล้วคำนี้จะทำให้เธอยิ้มได้ แต่วันนี้เธอแครงแครงยิ่งกว่าอะไร “ฉันก็เหมือนกัน”

เราจูบกันจนกระทั่งผมเริ่มได้รสเค็ม ผมรู้ได้ทันที

“ฟังนะ มันจะไม่ใช่ไร” ผมยืนยันกับเธอ “เราจะไม่เป็นไร” เธอพยักหน้า แต่น้ำตายังไม่หยุดไหล “เลนอร์ โดฟ เราจะผ่านวันนี้ไปได้

เหมือนปีที่แล้วและปีก่อนๆ และในที่สุดก็จะข้ามผ่านมันไป”

“ไม่หรอก” เธอกล่าวอย่างขมขื่น “ไม่มีใครในเซตสิบสองจะทำอย่างนั้นได้ พวกแคปิตอลจะทำจนแน่ใจว่าเกมล่าชีวิตสลักลึกลงในหัวของเรา” เธอเคาะที่ขูดเหล้า “ฉันว่าแฮตตีมาถูกทางแล้ว ธุรกิจของเธอช่วยให้ผู้คนลืมมันไปได้”

“เลนอร์ โดฟ” เคลิร์ก คาร์ไมน์ ไม่ได้ตะโกน แต่เขาเสียงดังอยู่แล้ว โดยไม่ต้องพยายาม เขายืนอยู่ที่ขอบเดอะมิโดว์ กำหมัดชุกไว้ในเอื้อมที่มีร่องรอยการปะทุ เขาเป็นนักเล่นเครื่องสายและหวงแหนมือตัวเองมาก “เตรียมตัวได้แล้วนะ”

“กำลังไปค่ะ” เธอพูดแล้วเช็ดน้ำตา

เคลิร์ก คาร์ไมน์ ไม่ได้พูดอะไรเรื่องที่เธอร้องไห้ แค่มองผมด้วยแววตาล่าวโทะก่อนหันหลังกลับไป เขาไม่เคยสนใจผมกระทั่งผมกับเลนอร์ โดฟ เริ่มคบกันอย่างจริงจัง ตั้งแต่นั้นมา สิ่งที่ผมทำก็ไม่เคยถูกต้องในสายตาเขาอีกเลย ผมเคยบอกเลนอร์ โดฟ ครั้งหนึ่งว่าผมคิดว่าเขาก็แค่เกลียดความรัก ตอนนั้นเองที่เธอเล่าให้ผมฟังว่า เขาใช้ชีวิตอยู่กับผู้ชายคนหนึ่งที่เป็นช่างเปลี่ยนกระจกในเมืองมาสามสิบปี พวกเขาต้องเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ เพราะความรักที่ต่างไปจากปกติอาจทำให้โดนผู้พิทักษ์สันติภาพคุกคาม อาจถูกไล่ออกจากงาน หรือแม้กระทั่งโดนจับ ความรักของเขามีอุปสรรคขนาดนี้ คุณคงคิดว่าเคลิร์ก คาร์ไมน์ จะต้องสนับสนุนความรักของเราอย่างแน่แท้ - เพราะผมเองก็สนับสนุนความรักของเขาอย่างเต็มที่ - แต่ผมเดาว่าเขาคิดว่าเลนอร์ โดฟ น่าจะหาคนรักได้ดีกว่านี้

เธอไม่ชอบให้เรา बात हमากัน ผมเลยบอกไปแค่ว่า “เขาเริ่มชอบฉันขึ้นมาบ้างแล้วละ” เธอหลุดหัวเราะจนบรรยายากาศฟ่อนคล้ายลง “ฉันน่าจะมาได้หลังเสร็จพิธี มึงงานต้องทำนิดหน่อย แต่คงเสร็จประมาณบ่ายสามแล้วเราจะเข้าไปในป่ากัน โอเคไหม”

“เราจะเข้าไปในป่ากัน” เธอตอบรับพร้อมจูบผม

พอกลับมาบ้าน ผมตักน้ำจากถังน้ำเย็นอาบ แล้วสวมกางเกงที่พอใส่

ตอนแต่งงานกับเลื้อเซ็ดที่แม่ใช้ผ้าเช็ดหน้าเย็บต่อกัน เป็นผ้าเช็ดหน้าที่ซื้อจากร้านของแคปิตอลที่พวกคนงานเหมืองชอบไปซื้อของ ไม่ว่าจะยังไงคุณก็ต้องพยายามทำให้ตัวเองดูดีในพิธีเก็บเกี่ยว ถ้าคุณแต่งตัวมอซอไป พวกผู้พิทักษ์สันติภาพก็จะพาตคุณหรือไม่ก็จับพ่อแม่ของคุณไป เพราะถือว่าไม่ให้เกียรติผู้ที่เสียชีวิตจากสงครามของแคปิตอล ทั้งที่พวกเราก็มีผู้ที่เสียชีวิตในสงครามมากมายเหมือนกัน

แม่ให้ของขวัญวันเกิดผม เป็นกางเกงขั้วในทำจากกระสอบใส่แป้งซึ่งมากพอที่จะใช้ได้ทั้งปีกับมิดพกล่่มใหม่เอี่ยม พร้อมคำสั่งเข้มงวดว่าห้ามเอาของขวัญอย่างหลังไปเล่นเกมปามิดใส่เท้าหรือเกมใช้มิดเกมอื่น ๆ ซิดยื่นหินเหล็กไฟซึ่งทอดด้วยกระดาดสีน้ำตาลมอมแมมพร้อมบอกว่า “ผมเจอมันบนถนนลูกรังใกล้ฐานของพวกผู้พิทักษ์สันติภาพ เลนอร์ โดฟบอกว่าพี่น่าจะได้อะไร” ผมหยิบที่จุดไฟออกมาลองใช้ดู เกิดประกายไฟงดงามทีเดียว และถึงแม้จะไม่ค่อยปลื้มเลนอร์ โดฟ เพราะมองว่าเธอทำให้ผมเกลียด แต่แม่ก็ชอบที่จุดไฟมากพอที่จะร้อยเชือกหนังสำหรับใช้ผูกรองเท้าบูตผ่านห่วงเหล็กแล้วผูกไว้รอบคอผม

“ที่จุดไฟที่เจ๋งชะมัด” ซิดพูด และตะแคงกด้วยแววตาเหมือนอยากได้

“ไว้คืนนี้ ฉันสอนวิธีใช้ให้นายเอาไหม” ผมเสนอ

เขาดูตื่นเต้นขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำสัญญาว่าจะได้ทำอะไรแบบผู้ใหญ่ พร้อมคำสัญญาว่าผมจะไม่ไปไหน “จริงหรอ”

“จริงสิ!” ผมขยี้ผมหยักศกของเขาจนมันชี้โด่ขึ้นไปทุกทิศทาง

“พอได้แล้ว!” ซิดหัวเราะแล้วบดมือผมออก “ต้องหิวผมไหมเลย!”

“งั้นไปจัดการซะสิ!” ผมบอกเขา เขาจึงวิ่งออกไป ส่วนผมซ้อนที่จุดไฟไว้ได้คอเสื้อ เพราะยังไม่พร้อมจะหวดให้ใครเห็น โดยเฉพาะในวันเก็บเกี่ยว

ผมยังเหลือเวลาอีกนิดหน่อย จึงมุ่งหน้าเข้าเมืองเพื่อไปแลกของอากาศเริ่มหนักอึ้งและเจียบงันเหมือนเป็นลางว่าพายุกำลังใกล้เข้ามา ห้องของผมเกร็งแน่นเมื่อเห็นภาพจัตุรัสตรงหน้าซึ่งเต็มไปด้วยโปสเตอร์และมี

พวกผู้พิทักษ์สันติภาพในชุดเครื่องแบบสีขาวที่ติดอาวุธเต็มสูบเดินกันขวัไฉว ประเด็นที่ถูกเน้นช่วงนี้คือเรื่อง “ไม่มีสันติภาพ” และมีป้ายสโลแกนที่ตะโกนใส่หน้าคุณจากทุกทิศทุกทางว่า **ไม่มีสันติภาพ ก็ไม่มีขนมปัง! ไม่มีสันติภาพ ก็ไม่มีความปลอดภัย!** และแน่นอนต้องมีคำว่า **ไม่มีผู้พิทักษ์สันติภาพ ก็ไม่มีสันติภาพ! ไม่มีแคปิตอล ก็ไม่มีสันติภาพ!** สิ่งที่เขาวนอยู่ด้านหลัง เวทีชั่วคราวหน้าอาคารกระทรวงยุติธรรมคือป้ายขนาดใหญ่ที่มีรูปใบหน้า ประธานาธิบดีสโนว์ พร้อมคำว่า **ผู้พิทักษ์สันติภาพอันดับ 1 ของพาเน็ม** ด้านหลังจตุรัสนั้น ผู้พิทักษ์สันติภาพกำลังตรวจรายชื่อคนที่เข้าร่วม พิธีเก็บเกี่ยว พอเห็นแถวยังสั้นอยู่ ผมเลยเข้าไปลงชื่อให้เรียบร้อย ผู้หญิงที่ตรวจรายชื่อไม่ยอมสบตาผม เธอคงละอายใจอยู่บ้าง หรือบางทีอาจจะแค่มั้ยดีอะไรเลย

ร้านขายยาสมุนไพรเขavnธงพาเน็มไว้ที่หน้าต่าง ซึ่งทำให้ผมหงุดหงิด ถึงอย่างนั้นที่นี้ก็ยังเป็นพื้นที่ที่ผมจะแลกเหล่าข้าวได้อย่างคุ้มค่าที่สุด กลิ่นสารเคมีรุนแรงภายในร้านทำผมย่นจมูก แต่ในขณะเดียวกันก็มีกลิ่นหอมหวานจาก ซ้อดอกคาโมมายลีในขวดโหล รอให้เด็ดไปทำชาหรือยา ผมรู้ว่าเบอร์ดอค เก็บดอกไม้พวกนี้จากในป่า พักหลังนี้เขาขยายธุรกิจล่าสัตว์ด้วยการเก็บของป่าไปด้วย

ที่นี้ว่างเปล่า ถ้าไม่นับเพื่อนร่วมชั้นของผม แอสเทอริด มาร์ช ที่กำลังจัดเรียงขวดเล็กๆ บนชั้นหลังเคาน์เตอร์ ผมเปียสลิปลอนด์ของเธอทิ้งลงบนแผ่นหลัง แต่ความชื้นจากอากาศที่ร้อนระอุทำให้ปอยผมบางส่วนหลุดลุ่ยระไบนางดงามไร้ที่ติ แอสเทอริดเป็นสาวสวยประจำเมืองและถือว่ามีฐานะ ถ้ายึดตามมาตรฐานของชาวเซต 12 เมื่อก่อนผมเคยมีอคติกับเธอ แต่คืนหนึ่งผมเจอเธอที่เดอะซิมเพียงลำพัง เธอช่วยรักษาผู้หญิงละแวกนั้นที่โดนเฉียนเพราะเถียงผู้พิทักษ์สันติภาพ เธอเอายาหาที่ผสมเองมาให้ แล้วจากไปโดยไม่เรียกร้องค่าตอบแทน ตั้งแต่นั้นมา เธอก็กลายเป็นคนที่ชาวบ้านมักจะไปหาเวลาคนที่รักโดนเฉียนตี ผมเดาว่าแอสเทอริดมีอะไรมากกว่าที่คุณคิด เมื่อเห็นเหล่าเพื่อนคุณหนูชาวเมืองของเธอ อีกอย่าง เบอร์ดอคหลงเธอหัวปักหัวปำ ผมเลยพยายามทำตัวดี ๆ กับเธอ แม้โอกาสที่เขาจะได้สมหวัง

กับเธอน่าจะมีมากพอๆ กับโอกาสที่มีโอกาถึงเจย์จะได้คู่กับหงส์ สาวในเมือง
ไม่มาแต่งงานกับหนุ่มจากเดอะซิมทรอก เว้นแต่จะมีอะไรพิสดารเกิดขึ้น

“นี่ เธอเอาอันนี้ไปใช้ทำอะไรได้บ้างไหม” ผมวางขวดเหล้าขาว
บนเคาน์เตอร์ “พวกยาแก้ไอหรืออะไรทำนองนั้น”

“คิดว่าจะหาทางเอาไปใช้ได้ล่ะ” แอสเทอร์ริดให้ราคาที่ยุติธรรมและ
แถมดอกคาโมมายล์ให้ด้วยหนึ่งกำ “สำหรับวันนี้ เข่าว่ามันจะนำโชคมา
ให้ล่ะ”

ผมสอดก้านดอกเข้าไปในรังดูม “ใครบอก เบอร์ดอคเธอ”

เธอแกล้มแดงขึ้นเล็กน้อย ผมเลยเริ่มสงสัยว่าผมอาจจะเดาผิดเรื่อง
โอกาสของเขา

“อาจจะเป็นเขามั้ง ฉันจำไม่ได้แล้ว”

“ก็นะ วันนี้เราทุกคนก็ควรจะมีโชคติดตัวกันสักหน่อย” ผมเหลือบมอง
ธงที่หน้าต่าง

แอสเทอร์ริดลดเสียงลง “เราไม่ได้อยากติดธงทรอก แต่ผู้พิทักษ์
สันติภาพบังคับให้เราติด”

ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะทำอะไรล่ะ จะจับตัวพวกมาร์ชเธอ จะทำลาย
ข้าวของในร้านเธอ หรือจะปิดร้านนี้ไปเลย ผมรู้สึกแย้ที่ดวงตาดตลบพวกเขา
ไปก่อนหน้านี้

“ฉันก็ไม่มีทางเลือก” ผมพยักพยิตไปทางดอกคาโมมายล์ “เธอก็
ติดดอกไม้ไว้กับตัวด้วยล่ะ” เธอยิ้มเศร้าๆ ให้ผมพลาพยักหน้า

ผมไปร้านลูกกวาดของบ้านดอนเนอร์ที่อยู่ถัดไป และซื้อเยลลี่กัมดริอป
หลากสีใส่ถุงกระดาษสีขาวใบเล็กมาถุงหนึ่ง - ของโปรดเลนอร์ โดฟ - เราจะได้
แบ่งกันกินทีหลัง เธอเรียกมันว่าเยลลี่กัมดริอปสายรุ้งและยืนยันว่าเธอแยก
รสชาติออก ถึงแม้พวกมันจะรสชาติเหมือนกันหมดก็ตาม แมริลี ดอนเนอร์
ซึ่งเรียนห้องเดียวกับผมมาขายขนมให้ เธอสวมชุดเดรสสีชมพูเนี้ยบกริบ
ประดับด้วยริบบิ้นสีเดียวกันบนผมสีทราวยของเธอ คงไม่มีใครมาจับพวก
ดอนเนอร์ข้อหาแต่งตัวแย่นะๆ โชคดีที่แอสเทอร์ริดจ่ายเงินค่าเหล้าให้ผมเป็น
เงินสด เพราะพวกดอนเนอร์ไม่ยอมรับสคริป ซึ่งเป็นสิ่งที่แคปิตอลใช้จ่าย

เป็นค่าแรงให้คนงานเหมือง ในทางปฏิบัติแล้วมันใช้ได้แค่ในร้านของแคปิตอล แต่พ่อค้าแม่ค้าหลายคนในเมืองก็รับสคริปเหมือนกัน แม่ผมก็ได้มาเยอะจากธุรกิจชักผ้า

เมื่อก้าวออกจากร้าน ผมส่งยิ้มเล็กน้อยให้ลูกากูกวาดสวๆ ของร้านดอนเนอร์ พลังนึกถึงตอนที่จะได้เจอเลนอร์ โดฟ ในป่า จากนั้นผมถึงเห็นว่าได้เวลาแล้ว จอขนาดยักษ์ที่ประกบตรงสองข้างเวทีสว่างขึ้น พร้อมธงที่โบกสะบัดเป็นเกียรติแก่เกมล่าชีวิต เมื่อห้าสิบปีก่อน เขตต่างๆ ลุกฮือกันต่อต้านการกดขี่ของแคปิตอล จุดชนวนให้เกิดสงครามกลางเมืองนองเลือดในพาเน็ม เราพ่ายแพ้ และเพื่อเป็นการลงโทษ ทุกวันที่ 4 กรกฎาคม แต่ละเขตจะต้องส่งบรรณาการสองคน ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง อายุสิบสองถึงสิบแปดปี เข้าไปต่อสู้กันจนถึงตายในสนามประลอง เด็กคนสุดท้ายที่รอดชีวิตจะได้สวมมงกุฎผู้พิชิต

วันเก็บเกี่ยวเป็นวันที่พวกเขาจะจับซื้อเด็ก ๆ ที่ต้องไปเข้าร่วมเกมล่าชีวิต มีคอกสองคอก คอกหนึ่งสำหรับเด็กผู้หญิง อีกคอกสำหรับเด็กผู้ชาย กันไว้อย่างชัดเจนด้วยเชือกสีส้ม ตามธรรมเนียม เด็กอายุสิบสองจะได้ยื่นหน้าแถว เรียงอายุไปเรื่อยๆ จนถึงเด็กอายุสิบแปดปีที่อยู่ท้ายแถว ทุกคนในเขตต้องมารวมชุมนุม แต่ผมรู้ว่าแม่จะให้ชีวิตอยู่ที่บ้านจนกว่าจะถึงวินาทีสุดท้าย ผมเลยไม่เสียเวลามองหาพวกเขา และในเมื่อยังไม่เห็นเลนอร์ โดฟ ผมเลยมุ่งหน้าไปยังกลุ่มที่กำหนดไว้สำหรับเด็กผู้ชายอายุสิบสี่ถึงสิบหกปี พลังคิดถึงโอกาสรอดของตัวเอง

ปีนี้มีกระดาดที่เป็นชื่อของผมในนั้นยี่สิบใบ เด็กทุกคนจะถูกใส่ชื่อเพิ่มหนึ่งใบโดยอัตโนมัติในทุกปี แต่ผมได้เพิ่มอีกสามใบ เพราะผมไปแลกเทศราสามชิ้นเพื่อเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัว เทศราหนึ่งชิ้นจะทำให้คุณได้ส่วนแบ่งน้ำมันกระป๋องและแบ่งหนึ่งกระสอบที่ประทับตราด้วยความกรุณาจากแคปิตอลสำหรับหนึ่งคน ซึ่งจะไปรับได้ทุกเดือนที่อาคารกระทรวงยุติธรรม และเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน คุณต้องใส่ชื่อตัวเองเพิ่มเข้าไปหนึ่งใบต่อเทศราหนึ่งชิ้นสำหรับพิธีเก็บเกี่ยวในปีนั้น ชื่อแต่ละใบที่ใส่เข้าไปจะติดตัวคุณและสะสมไปทุกปี ชื่อสี่ใบต่อปีคุณห้าปี - ผมเลยมีอยู่ยี่สิบ

แต่ที่แย่กว่านั้นคือปีนี้เป็นควอเตอร์เคลวครั้งที่สอง หรือครบรอบห้าสิบปีของเกมล่าชีวิต แต่ละเซตต้องส่งบรรณาการเพิ่มเป็นสองเท่า ผมคิดว่าสำหรับผมแล้วก็เหมือนมีชื่อตัวเองอยู่ในนั้นสี่สิบใบในปีปกติ และผมก็ไม่ชอบอัตราส่วนนั้นเลย

ผู้คนเริ่มหนาแน่น แต่ผมเห็นเด็กอายุสิบสองคนหนึ่งที่อยู่แถวหน้าพยายามซ่อนน้ำตาไม่ให้ใครเห็น อีกสองปีชีวิตจะต้องมาอยู่ตรงนี้ ผมสงสัยว่าจะเป็นหน้าที่ผมหรือแม่ที่ต้องนั่งคุยกับเขาเพื่ออธิบายว่าเขาต้องทำอะไรในพิธีเก็บเกี่ยว เขาต้องทำตัวให้ดูดีและปิดปากให้สนิท ไม่ก่อปัญหาใดๆ ต่อให้มีเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้นและชื่อของเขาถูกจับขึ้นมา เขาก็ต้องกัดฟันยอมรับตึกหน้ากล่าหาญให้ได้มากที่สุด และก้าวขึ้นไปบนเวที เพราะต่อให้แข็งแกร่งไปก็ไม่ช่วยอะไร พวกผู้พิทักษ์สันติภาพจะลากเขาขึ้นไป เตะเขา และตะคอกใส่เขาถ้าต้องทำ เพราะงั้นเขาควรเลือกก้าวขึ้นเวทีไปอย่างมีศักดิ์ศรี และจำไว้เสมอว่า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ครอบครัวของเขาจะรักและภูมิใจในตัวเขาไปตลอดกาล

และถ้าชีวิตถามว่า “แล้วทำไมผมต้องทำแบบนั้น”

เราก็ทำได้แค่บอกว่า “เพราะมันเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร”

เลนอร์ โดฟ คงไม่ชอบคำตอบนั้น แต่นั่นคือความจริง

“สุขสันต์วันเกิด” ใครบางคนกระแทกไหล่ผมเบาๆ ผมเห็นเบอร์ดอคสวมชุดสูทขาดรุ่ม และเพื่อนของเรา แบลร์ ซึ่งสวมเสื้อที่ตัวใหญ่เกินไปสามไซซ์เพราะได้รับตกทอดมาจากพี่ชาย

แบลร์ยื่นถุงถั่วลิสงอบจากร้านของแคปิตอลมากระแทกใส่อกผม “ขอให้สมปรารถนาทุกประการ”

“ขอบใจ” ผมเก็บถั่วลิสงไว้กับเยลลี่กัมดริอป “พวกนายไม่เห็นต้องแต่งตัวขนาดนี้เพื่อวันเกิดฉันเลย”

“ແหม เราอยากให้วันนี้ของนายเป็นวันพิเศษนะ” แบลร์บอก “ไอ้โง่ที่ไหนดันมาเกิดในวันเก็บเกี่ยวละ”

“ไอ้โง่ที่ชอบความท้าทายล่ะ” เบอร์ดอคพูดด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“ก็แค่เล่นไปตามไฟที่จั่วได้ แต่พวกนายก็รู้นี้ เขวากันว่าถึงจะโง่ร้าย

เรื่องไฟ แต่โชคดีเรื่องความรัก” ผมจัดดอกคาโมมายล์ “เฮ้ ดูสิว่าแฟนนายให้อะไรฉันมา เบอร์ดี”

พวกเราเบนความสนใจไปที่คอกของเด็กผู้หญิง ตรงที่แอสเทอร์ติดยืนคุยอยู่กับแมริลีและฝาแฝดของเธอ เมย์ซีลี เด็กสาวที่หยิ่งที่สุดในเมือง “เพื่อนเธอรู้เรื่องนายไหม เอฟเวอร์ติน” แบลร์ถาม

“ไม่มีอะไรที่ต้องรู้” เบอร์ดีตอบยิ้มกว้าง “อย่างน้อยก็ยังไม่ใช้ตอนนี้”

ระบบเสียงที่เริ่มทำงานดังแทรกขึ้นมา ทำให้เราทุกคนสงบลงทันที ตอนนั้นเองที่ผมเห็นเลนอร์ โดฟ แทรกตัวผ่านผู้พิทักษ์สันติภาพคนหนึ่ง เข้าไปในคอก เธอดูดีมากในชุดกระโปรงสีแดงแอปเปิลมีระบายที่เธอใส่เวลาแสดงดนตรีเป็นบางครั้ง เธอรวบรวมขึ้นด้วยหัวใจโลหะที่แหลม แอมเบอร์ ทำให้ดูสง่างามแฝงความหม่นหมอง

เสียงเพลงสตูดิโอดังลั่นจัตุรัส ดังจนพ่นผมลั่นกระทบกัน

อัณมณีแห่งพายุ

นครหลวงอำนาจ

พวกเราควรจะร้องตาม แต่เราก็แค่พิมพ์ไปส่งๆ แค่นัยบปากให้ตรง จังหวะก็พอ หน้าจอฉายภาพแสดงอำนาจของแคปิตอล ทั้งกองทัพผู้พิทักษ์สันติภาพที่ตบเท้าสวนสนาม ผูกยานฮูเวอร์คราฟต์บินเต็มฟ้า รถถังแล่นเปิดตัวไปตามถนนอันกว้างขวางของแคปิตอลสู่คฤหาสน์ของประธานาธิบดี ทุกอย่างดูสะอาด หรรษา และอันตราย

เมื่อเพลงสตูดิโอจบลง นายกเทศมนตรีอิลิสเตอร์ก็เดินมายังแท่นโพเดียม และอ่านสนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏ ซึ่งที่จริงก็คือเงื่อนไขการยอมแพ้ในสงครามที่คนส่วนใหญ่ในเขต 12 ในตอนนี้ยังไม่เกิดเลยด้วยซ้ำ แต่เธออยู่ที่นั่นเพื่อชดใช้ นายกเทศมนตรีพยายามใช้น้ำเสียงที่เป็นกลาง แต่ก็ยังแสดงความไม่เห็นด้วยออกมาชัดเจน นั่นพอจะรับประกันได้เลยว่าเดี๋ยวเธอจะถูกแทนที่ในไม่ช้า นายกเทศมนตรีที่ดีโดนแบบนี้เสมอ

ต่อไปคือดรูซิลลา ซิกเกิล ซึ่งเพิ่งเดินทางมาจากแคปิตอล หญิง

หน้าพลาสติกที่เป็นคนพาบรรณาการจากเซตเราไปสู่เกมล่าชีวิตในแต่ละปี ผมไม่รู้เลยว่าดรูซิลลาอายุเท่าไร แต่เธอโผล่หน้ามาที่เซต 12 ตั้งแต่ควอเตอร์ เควลครั้งแรก อาจจะอายุพอๆ กับแฮตตีได้ละมั้ง ยากจะบอกเพราะเธอ มีสิ่งที่ดูเหมือนหมุดปักอยู่รอบใบหน้า ตรึงผิวของเธอเอาไว้ให้ตึงเปรี๊ยะเสมอ ปีก่อนหมุดแต่ละอันประดับด้วยใบเลื่อยเล็กจิ๋ว ส่วนปิ่นนี้เหมือนจะเน้นที่ เลข 50 สำหรับเครื่องแต่งกายของเธอ เห็นได้ชัดเลยว่าเธอยังผสมผสาน เทรนด์แฟชั่นสองแบบ ระหว่างแบบทหารกับแบบโฉบเฉี่ยวได้ไม่ลงตัวนัก ผลลัพธ์เลยออกมาเป็นเครื่องแต่งกายของเธอตอนนี้ แจ็กเก็ตของเจ้าหน้าที่ สืเลื่องมะนาวเข้าคู่กับรองเท้าบูตสูงถึงต้นขา และหมวกทรงสูงที่มีปีกหมวก ด้านหน้า ขนนกสยายอยู่ด้านบนจนเธอดูเหมือนดอกแดฟโฟดิลที่ยิ่งเหยิง ไม่มีใครกล้าหัวเราะ เพราะที่นั่นเธอคือตัวแทนของความชั่วร้าย

ผู้พิทักษ์สันติภาพสองคนวางลูกบอลแก้วลูกยักษ์ซึ่งมีรายชื่อของ บรรณาการไว้ทั้งสองข้างของแท่นไฟเดียม “สุภาพสตรีก่อน” ดรูซิลลากล่าว ล้วงมือเข้าไปในลูกบอลทางขวาแล้วหยิบกระดาษขึ้นมาหนึ่งแผ่น “และเด็กสาว ผู้โชคร้ายคือ...” เธอหยุดเพื่อเว้นจังหวะ พลิกกระดาษไปมาระหว่างนิ้ว ก่อนจะยืมหยันและลงดาบประกาศชื่อ “ลูเอลลา แมคคอย!”

ผมคลีนไส้ ลูเอลลา แมคคอย อยู่ห่างจากบ้านผมไปแค่สามหลัง และคงไม่มีเด็กอายุสิบสามคนไหนที่ฉลาดและก้ำกั้นเท่าเธออีกแล้ว เสียง ฮือฮาแสดงความชื่นเคืองแผ่ไปทั่วฝูงชน และผมรู้สึกได้ว่าแบลร์กับเบอร์ดอค ยืนตัวเกร็งอยู่ข้างๆ ขณะที่ลูเอลลาก้าวขึ้นบันไดไปบนเวที เธอสะบัดผมเปีย สิตำไปด้านหลังแล้วมุ่นคิ้วแน่น พยายามทำหน้าที่จริงจังเพื่อให้ดูเข้มแข็ง

“และปิ่น เรามีสุภาพสตรีคนที่สองอีกคน! คนที่จะไปพร้อมลูเอลลา คือ...” ดรูซิลลาใช้มือคนแผ่นกระดาษในลูกบอล ก่อนจะหยิบชื่ออีกใบ “เมย์ซิลี ดอนเนอร์!”

ผมกวาดตามองหาเลนอร์ โดฟ สิ่งเดียวที่ผมคิดได้คือ *ไม่ใช่เธอ อย่างน้อยก็ไม่ใช่ปีนี้ เธอปลอดภัยแล้ว*

ฝูงชนเริ่มมีปฏิกิริยาอีกครั้ง แต่ดูท่าทางประหลาดใจมากกว่าโกรธเคือง เพราะเมย์ซิลีเป็นเด็กเมืองแท้ๆ และทำตัวหยิ่งยโสแบบไม่มีใครเกิน ครอบครัว

ดอนเนอร์ทำอาชีพค้าขาย และคนส่วนใหญ่ก็เชื่อว่าพ่อของเธอจะได้ขึ้นเป็นนายกเทศมนตรีต่อจากอริสเตอร์ พวกเด็กเมืองแทบไม่เคยถูกเลือกเป็นบรรณาการ เพราะพวกนั้นไม่ได้แลกเศษเซราเหมือนพวกที่อยู่ในเดอะซิม

ที่คอกของเด็กผู้หญิง เมย์ซิลิกุมมือแอสเทอริดไว้แน่นขณะที่แมริลซึ่งกำลังร้องไห้โอบกอดเธอไว้ ศีรษะของสามสาวผมทองเบียดชิดกันแน่นเหมือนปมเชือก จากนั้นเมย์ซิลิกก็ค่อยๆ ผละตัวออกและจัดระเบียบบนเสื้อผ้าซึ่งเป็นเดรสแบบเดียวกับเดรสสีชมพูของแฝดเธอ ต่างกันแค่เดรสของเธอเป็นสีลาเวนเดอร์ ปกติเธอมักจะเช็ดหน้าตลอดเวลาอยู่แล้ว แต่ครั้งนี้เธอเช็ดหน้าสูงเป็นพิเศษขณะเดินไปยังเวที

ที่นี้ถึงตาเด็กผู้ชาย ผมเตรียมใจสำหรับกรณีที่แล้วร้ายที่สุด ขณะที่ดรูซิลลาหยิบกระดาดะออกมาจากลูกบอลที่อยู่ทางซ้าย “และสุภาพบุรุษคนแรกที่จะได้ไปพร้อมสุภาพสตรีทั้งสองคือ...ไวแอตต์ แคลโลร์!”

ผมไม่เห็นไวแอตต์ แคลโลร์ ที่โรงเรียนมาลักพักแล้ว ซึ่งแปลว่าเขาน่าจะอายุถึงสิบแปดปีและเริ่มทำงานในเมือง ผมแทบไม่รู้จักเขาเลย เขาอาศัยอยู่ที่อีกฝั่งของเดอะซิมและค่อนข้างเก็บตัว ผมเกลียดตัวเองเหลือเกินที่โล่งใจเมื่อเห็นเขาเดินไปยังเวที ย่างก้าวที่มั่นคงและสีหน้าอันว่างเปล่า นั้นไม่เผยความรู้สึกอะไร ผมนึกเสียใจกับเขาเหมือนกัน ไวแอตต์น่าจะใกล้อายุครบสิบเก้าเต็มที ซึ่งนั่นถือว่าเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเขตปกครอง เพราะมันแปลว่าคุณจะหลุดพ้นจากการเก็บเกี่ยว

ขณะที่มือของดรูซิลลาล้วงกลับเข้าไปในลูกบอล ความหวังที่ผมกับเลนอร์ โดฟ จะรอดพ้นจากฝันร้ายนี้ไปได้ดูไกลเกินเอื้อม ความหวังว่าในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าเราจะอยู่ไกลจากจัตุรัสแห่งนี้ อยู่ในอ้อมกอดของกันและกันได้ร่วมเงาไม้ ผมสุดหายใจ เตรียมฟังโทษประหาร

ดรูซิลลาเหลือบมองชื่อสุดท้าย “และเด็กชายคนที่สองก็คือ...วุตไบน์แซนซ์!”

เสียงพ่นลมหายใจหลุดจากปากของผม ตามด้วยเสียงจากเด็กผู้ชายอีกหลายคนที่อยู่รอบๆ เลนอร์ โดฟ หันมามอง พยายามจะยิ้ม แต่ไม่อาจเบนความสนใจจากผู้เคราะห์ร้ายรายสุดท้ายได้

วูดโบว์เป็นลูกคนสุดท้องและหล่อเหลาที่สุดในบรรดาเด็กหนุ่มสุดคั่งของตระกูลแซนซ์ พวกนั้นมักทำตัวเหลวแหลกเวลาเมา จนแฮตตีไม่ยอมขายเหล้าขาวให้เพราะกลัวพวกผู้พิทักษ์สันติภาพจะมาตามตัว พวกนั้นเลยต้องซื้อเหล้าจากแบสคอม พาย ดาเฒ่าไว้จรรยาบรรณที่ขายเหล้าไว้คุณภาพให้ใครก็ตามที่มีเงินซื้อ ถ้าตระกูลอะเบอร์นาธี่มีกลิ่นความกบฏบางเบา ตระกูลแซนซ์ก็มีกลิ่นนั้นคล่องแคล่วเลยละ และพวกเขาเสียสมาชิกในครอบครัวไปกับการถูกแขวนคอมากเกินไปจนผมนับไม่ไหว มีข่าวลือว่าเลนอร์ โดฟอาจจะเกี่ยวข้องกับตระกูลนี้ทางฝั่งพ่อ พวกเขาเลยดูชอบเธอมากๆ แม้จะไม่ใช่การยืนยันอย่างเป็นทางการก็ตาม ไม่ว่าจะทางไหน ก็ดูเหมือนจะมีสายสัมพันธ์บางอย่างที่เคลิร์ก คาร์ไมน์ ไม่เห็นด้วย

ผมเห็นวูดโบว์ซึ่งอยู่ด้านหน้าผมไปไม่กี่แถวปรากฏบนจอภาพ เขาทำเหมือนจะเดินตามไวแอตตีไป แต่แล้วดวงตาสีเทาของเขาก็ฉายแววแห่งความท้าทาย ก่อนที่เขาจะหมุนตัววิ่งตรงไปยังตรอก ญาติพี่น้องของเขาเริ่มตะโกนเชียร์และขยับตัวเข้ามาบังผู้พิทักษ์สันติภาพโดยสัญชาตญาณ ตอนที่ผมคิดว่าเขาน่าจะหนีรอดไปได้ - เพราะพวกแซนซ์วิ่งเร็วอย่างกับฟ้าแลบ - เสียงปืนก็ดังขึ้นจากดาตฟ้าของอาคารกระทรวงยุติธรรม และด้านหลังศีรษะของวูดโบว์ก็ระเบิดเป็นจุณ